

<p>ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΟΡΘΟΣ</p> <p>«Δόξα τῇ Ἁγία καὶ ὁμοσίῳ...». Ἔως τὸ Ἐξαποστειλάριον. (Ἡ ἀκολουθία ψάλλεται καθὼς τὴν πρώτην ἡμέραν. (Σελ. 13-27-8-9). Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-29). Τροπάρια. Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήγησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς ὁ μόνος φιλόφρωνθρωπος. Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν τηροῦντες τὸν Βασιλέα: διὰ τί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτω- σαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρῶν σου, Σωτῆρ ἡμῶν, δόξα σοι. Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε· Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος, αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ὁ Σωτῆρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας· Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε. Ἄγγελος μὲν τό, Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν. Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν, ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων, ὁ δέ, ἀντὶ</p>		<p>ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΟΡΘΟΣ</p> <p>«Δόξα τῇ Ἁγία καὶ ὁμοσίῳ...». Ἔως τὸ Ἐξαποστειλάριον. Ἡ ἀκολουθία ψάλλεται ὅπως τὴν πρώτην ἡμέραν. (Σελ. 13-27-29). Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-29). Τροπάρια. Κάθε πνοὴ καὶ κάθε κτίσμα ἐσένα δοξάζει, Κύριε, διότι μέ τό Σταυρό κατάργησες τόν θάνατο, γιά νά δεί- ξεις στούς λαούς τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάσταση, ὡς μό- νος φιλόφρωνθρωπος. Ἄς μᾶς ποῦν οἱ Ἰουδαῖοι, πῶς οἱ στρατιῶτες ἔχασαν τόν Βασιλέα, ἐνῶ τόν φύλαγαν; Καί γιατί ὁ λίθος δέ φύ- λαξε τὴν πέτρα τῆς ζωῆς; Ἡ νά μᾶς δώσουν τόν θαμμέ- νο, ἢ ἄς τόν προσκυνήσουν ἀναστημένο λέγοντας μαζί μας· Δόξα στό πλήθος τῆς εὐσπλαχνίας σου, Σωτήρα μας, δόξα σοι. Χαίρετε, λαοί, καί σκιρτᾶτε ἀπό ἀγαλλίαση, Ἄγγελος ἐκάθισε στό λίθο τοῦ μνήματος· Αὐτός μᾶς ἔφερε τό χαρούμενο ἄγγελμα λέγοντας· Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε ἀπό τούς νεκρούς, ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου, καί γέμισε τά σύμπαντα μέ εὐωδία. Χαίρετε, λαοί, καί σκιρτᾶτε ἀπό ἀγαλλίαση. Ἄγγελος ἔφερε τό χαῖρε πρίν ἀπό τή σύλληψη σου, Κύριε, στήν Κεχαριτωμένη· Ἄγγελος κύλισε τὴν πέτρα τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος κατά τὴν Ἀνάστασή σου· Ὁ μὲν πρῶτος μηνύοντας χαρᾶς σύμβολα ἀντὶ τῆς λύπης· Ὁ δέ δεύτερος κηρύττοντας σ' ἐμᾶς Κύριο Ζωοδότη, ἀντὶ</p>
--	--	---

θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν. Διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι.

Τά Στιχηρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

(Καθὼς τὴν πρώτην ἡμέραν. Σελ. 30-31).

Ἀναγνώσματα

Ἀπόστολος.

Πράξεις Ἀποστόλων. (Α'. 12-17, 21-26).

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ὑπέστρεψαν οἱ Ἀπόστολοι εἰς Ἱερουσαλήμ ἀπὸ ὄρους τοῦ καλουμένου Ἐλαιῶνος, ὃ ἐστὶν ἐγγὺς Ἱερουσαλήμ Σαββάτου ἔχον ὁδόν. Καὶ ὅτε εἰσῆλθον, εἰς τὸ ὑπερῶνον ἀνέβησαν οὗ ἦσαν καταμένοντες, ὃ τε Πέτρος καὶ Ἰωάννης καὶ Ἰάκωβος καὶ Ἀνδρέας, Φίλιππος καὶ Θωμᾶς, Βαρθολομαῖος καὶ Ματθαῖος, Ἰάκωβος Ἀλφαίου καὶ Σίμων ὁ ζηλωτῆς καὶ Ἰούδας Ἰακώβου. Οὗτοι πάντες ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ σὺν γυναιξὶ καὶ Μαριὰμ τῇ Μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ. Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἀναστὰς Πέτρος ἐν μέσῳ τῶν ἀδελφῶν εἶπεν (ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς ἑκατὸν εἴκοσιν)· Ἄνδρες ἀδελφοί, ἔδει πληρωθῆναι τὴν γραφὴν ἣν προεῖπεν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ στόματος Δαυῖδ περὶ Ἰούδα τοῦ γενομένου ὁδηγοῦ τοῖς συλλαβοῦσι τὸν Ἰησοῦν, ὅτι κατηριθμημένος ἦν σὺν ἡμῖν καὶ ἔλαχε τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης. Δεῖ οὖν τῶν συνελ-

θανάτου. Γί' αὐτὸ φωνάζουμε δυνατὰ· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε, δόξα σοι.

Τά Στιχηρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

(Ὅπως τὴν πρώτη ἡμέρα. Σελ. 30-31).

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πράξεις Ἀποστόλων. (Α'. 12-17, 21-26).

Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ἐπέστρεψαν οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἀπὸ τοῦ ὄρους πού ὀνομάζεται Ἐλαιῶνας, τὸ ὁποῖο εἶναι κοντὰ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἀπέχει, ὅσο ἐπιτρεπτόταν νὰ βαδίσουν οἱ Ἰουδαῖοι κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου. Καὶ ὅταν μπηκαν εἰς τὴν πόλιν, ἀνέβηκαν εἰς τὸ ὑπερῶνον, ὅπου ἔμεναν, καὶ ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἀνδρέας, ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Θωμᾶς, ὁ Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Ματθαῖος, ὁ Ἰάκωβος ὁ γιὸς τοῦ Ἀλφαίου καὶ ὁ Σίμων ὁ Ζηλωτῆς καὶ ὁ Ἰούδας ὁ γιὸς τοῦ Ἰακώβου. Αὐτοὶ ὅλοι μὲ μίαν ψυχὴν καὶ μὲ μίαν καρδίαν παρέμεναν προσκαρτεροὶ εἰς τὴν προσευχὴν καὶ εἰς τὴν δέησιν μαζί μὲ τὶς εὐσεβεῖς γυναῖκες, καὶ τὴν Μαριὰμ τὴν Μητέρα τοῦ Ἰησοῦ καὶ μαζί μὲ τοὺς ἀδελφούς του. Καὶ κατὰ τὶς ἡμέρας ἐκεῖνες, ἀφοῦ σηκώθηκε ὁ Πέτρος ἀνάμεσα εἰς τοὺς μαθητὰς, εἶπε· (Καὶ ἦσαν συγκεντρωμένοι εἰς τὸ ἴδιον μέρος περίπου ἑκατὸν εἴκοσι ἄτομα). Ἄνδρες ἀδελφοί, ἔπρεπε νὰ ἐκπληρωθῆ ἡ Γραφή αὐτή, μὲ τὴν ὁποία προεῖπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ τὸ στόμα τοῦ Δαυῖδ γὰρ τὸν Ἰούδα, πού ἐγένετο ὁδηγὸς εἰς ἐκείνους πού συνέλαβαν τὸν Ἰησοῦ, διότι αὐτὸς συγκαταριθμήθηκε μαζί μας καὶ

θόντων ἡμῖν ἀνδρῶν ἐν παντί χρόνῳ ἐν ᾧ εἰσηλθε καὶ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς ὁ Κύριος Ἰησοῦς, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ βαπτίσματος Ἰωάννου ἕως τῆς ἡμέρας ἧς ἀνελήφθη ἀφ' ἡμῶν, μάρτυρα τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ γενέσθαι σὺν ἡμῖν ἕνα τούτων. Καὶ ἔστησαν δύο, Ἰωσήφ τὸν καλούμενον Βαρσαββᾶν, ὃς ἐπεκλήθη Ἰουστος, καὶ Ματθίαν. Καὶ προσευξάμενοι εἶπον· Σὺ Κύριε, καρδιογνώστα πάντων, ἀνάδειξον ὃν ἐξελέξω ἐκ τούτων τῶν δύο ἕνα λαβεῖν τὸν κληρὸν τῆς διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς, ἀφ' ἧς παρέβη Ἰούδας πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον. Καὶ ἔδωκαν κληρὸς αὐτῶν, καὶ ἔπεσεν ὁ κληρὸς ἐπὶ Ματθίαν, καὶ συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα ἀποστόλων.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην. (Α'. 18-28).

Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακεν πώποτε· ὁ μονογενὴς υἱὸς ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς ἐκεῖνος ἐξηγήσατο. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννου, ὅτε ἀπέστειλαν οἱ Ἰουδαῖοι ἐξ Ἱεροσολύμων ἱερεῖς καὶ Λευίτας ἵνα ἐρωτήσωσιν αὐτόν· Σὺ τίς εἶ; Καὶ ὡμολόγησεν καὶ οὐκ ἠρνήσατο· καὶ ὡμολόγησεν ὅτι οὐκ εἰμὶ ἐγὼ ὁ Χριστός. Καὶ ἠρώτησαν αὐτόν· Τί οὖν; Ἡλίας εἶ σύ; καὶ λέγει· Οὐκ εἰμὶ. Ὁ προφήτης εἶ σύ; καὶ ἀπεκρίθη, οὐ. Εἶπον οὖν αὐτῶ· Τίς εἶ; ἵνα

τοῦ ἔπεσε ὡς λαχεῖο, (χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζει), ἡ διακονία αὐτῆ (ἡ ἀποστολική). Πρέπει λοιπὸν ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ποὺ ἦταν μαζί μας καθ' ὅλο τὸ χρονικὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖο μπῆκε καὶ βγήκε ἀνάμεσά μας ὁ Κύριος Ἰησοῦς, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ Βάπτισμα τοῦ Ἰωάννη, μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ ἀναλήφθηκε ἀπὸ μᾶς, νὰ γίνεῖ μαζί μας ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μάρτυρας τῆς Ἀναστάσεώς του. Καὶ πρότειναν ὡς ὑποψηφίους δύο, τὸν Ἰωσήφ, ποὺ ὀνομαζόταν Βαρσαββᾶς, ὁποῖος ὀνομάσθηκε Ἰουστος, καὶ τὸν Ματθία, καὶ προσευχήθηκαν καὶ εἶπαν· Ἐσὺ Κύριε ποὺ γνωρίζεις τίς καρδιές ὄλων, ἀνάδειξε ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δύο ἕναν, τὸν ὁποῖο διάλεξες, νὰ λάβει ὡς κληρὸς αὐτῆ τῆς διακονίας καὶ ἀποστολῆς, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξέπεσε ὁ Ἰούδας, γιὰ νὰ πάει στὸν τόπο ποὺ τοῦ ἄξιζε. Καὶ ἔρριξαν τοὺς κληρὸς μὲ τὰ ὀνόματά τους, καὶ ἔπεσε ὁ κληρὸς στό Ματθία, καὶ κατατάχθηκε ἀνάμεσα στοὺς ἕνδεκα Ἀποστόλους.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην. (Α'. 18-28).

Τὸν Θεὸ κανεὶς δὲν τὸν εἶδε ποτέ· Ὁ μονογενὴς Υἱὸς ποὺ εἶναι στὴν ἀγκάλη τοῦ Πατρὸς, ἐκεῖνος μᾶς ἐξήγησε καὶ μᾶς γνώρισε τὸ Θεό. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ μαρτυρία ποὺ ἔδωσε ὁ Ἰωάννης, ὅταν ἔστειλαν οἱ Ἰουδαῖοι ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ ἱερεῖς καὶ λευῖτες, γιὰ νὰ τὸν ρωτήσουν· Ἐσὺ ποιὸς εἶσαι; Καὶ ὡμολόγησε καὶ δὲν ἠρνήθηκε· Καὶ ὡμολόγησε, ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Χριστός. Τί λοιπὸν; Εἶσαι ἐσὺ ὁ Ἡλίας; Καὶ λέγει· Δὲν εἶμα. Ὁ Προφήτης ποὺ προανήγγειλε ὁ Μωυσῆς εἶσαι ἐσὺ; Καὶ ἀποκρίθηκε, ὄχι. Τοῦ εἶπαν λοιπὸν· Ποιὸς εἶσαι; Γιὰ νὰ

ἀπόκρισιν δώμεν τοῖς πέμψασιν ἡμᾶς· τί λέγεις περὶ σεαυτοῦ; Ἔφη· Ἐγὼ φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, εὐθύνατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, καθὼς εἶπεν Ἡσαΐας ὁ προφήτης. Καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι ἦσαν ἐκ τῶν Φαρισαίων· καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν καὶ εἶπον αὐτῷ· Τί οὖν βαπτίζεις, εἰ σὺ οὐκ εἶ ὁ Χριστὸς οὔτε Ἡλίας οὔτε ὁ Προφήτης; ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰωάννης λέγων· Ἐγὼ βαπτίζω ἐν ὕδατι· μέσος δὲ ὑμῶν ἔστηκεν ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε, αὐτὸς ἐστὶν ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν, οὗ ἐγὼ οὐκ εἰμὶ ἄξιος ἵνα λύσω αὐτοῦ τὸν ἱμάντα τοῦ ὑποδήματος. Ταῦτα ἐν Βηθαβαρᾷ ἐγένετο πέραν τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου ἦν Ἰωάννης βαπτίζων.

ΔΕΥΤΕΡΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΤΩΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

Προκαταρκτικά.

Δόξα τῇ Ἀγίᾳ καί... (Σελ. 13,-14).

Εἰρηνικά. (Σελ. 14-16).

Κύριε ἐκέκραξα. Στίχοι. (Σελ. 37-38).

Τροπάρια.

Τῷ σῷ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ διαβόλου ἢ πλάνη κατήργηται, γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ Ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέωκται· πᾶσα δὲ

δώσουμε ἀπάντηση σ' αὐτοῦς πού μᾶς ἔστειλαν· Τί λές γιὰ τὸν ἑαυτό σου; Εἶπε ὁ Ἰωάννης· Ἐγὼ εἶμαι φωνὴ κάποιου πού φωνάζει δυνατὰ στὴν ἐρημο καὶ λέγει, ὅπως εἶπε ὁ Ἡσαΐας ὁ Προφήτης· Κάνετε ἴσιο τὸ δρόμο τοῦ Κυρίου. Καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι προέρχονταν ἀπὸ τὴν τάξη τῶν φαρισαίων· Καὶ τὸν ἐρώτησαν καὶ τοῦ εἶπαν· Γιατί λοιπὸν βαπτίζεις ἐὰν δέν εἶσαι ἐσὺ ὁ Χριστὸς οὔτε ὁ Ἡλίας οὔτε ὁ Προφήτης; Τούς ἀποκρίθηκε ὁ Ἰωάννης λέγοντας· Ἐγὼ βαπτίζω στό νερό· Ἀνάμεσά σας ὁμως βρῖσκεται αὐτὸς τὸν ὁποῖο δέν γνωρίζετε. Αὐτὸς εἶναι πού θά ἐμφανισθεῖ μετὰ ἀπὸ μένα, ὁ ὁποῖος ὑπῆρχε πρὶν ἀπὸ μένα, τοῦ ὁποῖου ἐγὼ δέν εἶμαι ἄξιος, νά λύσω τὸν ἱμάντα (τό λουρί) τοῦ ὑποδήματός του. Αὐτὰ ἔγιναν στή Βηθαβαρᾷ πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ὅπου βάπτιζε ὁ Ἰωάννης.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

Δόξα τῇ Ἀγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ... (Σελ. 13-14).

Εἰρηνικά. (Συλλειτουργικό. (Σελ. 14-16).

Κύριε ἐκέκραξα... (Σελ. 37-38).

Τροπάρια.

Μέ τό δικό σου Σταυρό, Χριστέ Σωτήρα, τό κράτος τοῦ θανάτου καταλύθηκε, καὶ ἡ πλάνη τῶν εἰδώλων καταργήθηκε. Καὶ τό γένος τῶν ἀνθρώπων σωζόμενο μέ τὴν πίστη, κάθε μέρα σοῦ προσφέρει ὕμνο.

Φωτίσθηκαν τὰ σύμπαντα μέ τὴν ἀνάστασή σου, Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλι ἀνοίχθηκε. Καὶ ὅλη ἡ κτί-

ή κτίσις άνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος Ἁγίου ὕμνῳ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἄκτιστον Θεότητα, Τριάδα Ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, προσκυνοῦμεν Χριστέ, καὶ τὴν Ἀνάστασίν σου ὕμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· τῷ γὰρ μῶλωπί σου, ἡμεῖς οἱ πάντες ἰάθημεν.

Ὑμνοῦμεν τὸν Σωτῆρα τὸν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθέντα· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐσταυρώθη, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἐν Αἴδη καταβάς Χριστὸς εὐηγγελίσατο, θαρσεῖτε, λέγων, νῦν νενίκηκα, ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ἀνάστασις, ἐγὼ ὑμᾶς ἀνάξω, λύσας θανάτου τὰς πύλας.

Δόξα...

Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες, ἐν τῷ ἀχράντῳ σου οἴκῳ, ἐσπερινὸν ὕμνον ἀναμέλπομεν, ἐκ βαθέων κραυγάζοντες, Χριστέ ὁ Θεός· ὁ φωτίσας τὸν κόσμον τῇ τριημέρῳ Ἀναστάσει σου, ἐξελοῦ τὸν λαόν σου, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν σου, φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν τὸν θεανδρικόν σου τόκον πανσεβάσμιε; Πείραν γὰρ ἀνδρὸς μὴ

ση άνευφημώντας σε (ἐγκωμιάζοντάς σε) κάθε μέρα σου προσφέρει ὕμνο.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴ δύναμη, καὶ ὕμνῳ τὴν ἐξουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ἀδιαίρετη ἄκτιστη (ἀδημιούργητη) Θεότητα, τὴν ὁμοούσια (τῆς ἴδιας οὐσίας) Τριάδα, πού βασιλεύει αἰώνια.

Τό Σταυρό σου τόν Τίμιο προσκυνοῦμε, Χριστέ, καὶ τὴν Ἀνάστασή σου ὕμνοῦμε καὶ δοξάζομε· Διότι μέ τά τραύματά σου ὅλοι ἐμεῖς θεραπευθήκαμε.

Ὑμνοῦμε τόν Σωτήρα, πού σαρκώθηκε (ἐγίνε ἄνθρωπος) ἀπό τὴν Παρθένο. Διότι γιά μᾶς σταυρώθηκε, καὶ τὴν τρίτη ἡμέρα ἀναστήθηκε, δωρίζοντας σ' ἐμᾶς τό μέγα ἔλεος.

Κατεβαίνοντας σ' αὐτούς πού ἦταν στόν ἄδη ὁ Χριστός ἔφερε τό χαρμόσυνο μήνυμα λέγοντας· Ἐχετε θάρρος, τώρα εἶμαι νικητής. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀνάστασις· Ἐγὼ θά σᾶς βγάλω ἀπό δῶ καταλύοντας τίς πύλες τοῦ θανάτου.

Δόξα ...

Ἐμεῖς, πού ἀνάξια στεκόμαστε στόν ἀμόλυντο ναό σου, σου ἀναπέμπουμε ἐσπερινό ὕμνο ἀπό τά κατάβαθά μας κράζοντας· Χριστέ Θεέ μας, πού φώτισες τόν κόσμο μέ τὴν τριήμερή σου Ἀνάστασις, ἀπάλλαξε τό λαό σου ἀπό τά χέρια τῶν ἐχθρῶν σου, Φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν . ... Θεοτοκίο.

Πῶς νά μὴ θαυμάσουμε τόν θεανθρώπινό σου τέκνο, Πάνσεμνη; Διότι, χωρίς νά ἔχεις σχετισθεῖ μέ

δεξαμένη πανάμωμε ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπὴν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν· ἀλλ' ἑκατέρας οὐσίας τὴν ιδιότητα, σῶαν φυλάξαντα. Διό, Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Σελ. 39-40).

Προκείμενον.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ πάντα ὅσα ἠθέλησεν ἐποίησεν.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.

Στίχ. Τί σοι ἐστὶ θάλασσα, ὅτι ἔφυγες; καὶ σοὶ Ἰορδάνη ὅτι ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω;

Ἐκτενής κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια.

Ὁ τῷ πάθει σου, Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν τὸν ἔσπερινὸν ὕμνον, φιλάνθρωπε.

Τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29,29).

Ἀπόλυσις. (Σελ. 36).

ἄνδρα, Ἀμόλυνη, γέννησες Υἱὸ μέ σάρκα χωρὶς πατέρα, Αὐτὸν ὁ ὁποῖος προαιώνια γεννήθηκε ἀπὸ Πατέρα χωρὶς μητέρα, χωρὶς νὰ ὑποστῆ μετατροπὴ ἢ σύγχυσις ἢ διαίρεσις, ἀλλὰ ἀντιθέτως φύλαξε ἄθικτη τὴν ιδιότητα κάθε μιᾶς ἀπὸ τίς δύο φύσεις του. Γι' αὐτό, Δέσποινα (Κυρία) Μητέρα καὶ Παρθένη, αὐτὸν ἰκέτευε, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές αὐτῶν, πού μέ τρόπο ὀρθόδοξο σέ ἀναγνωρίζουν Θεοτόκο (Μητέρα Θεοῦ).

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Σελ. 39-40).

Προκείμενο.

Ὁ Θεὸς μας στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ ἔκανε ὅλα ὅσα θέλησε.

Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ παραμέρισε, ὁ Ἰορδάνης στράφηκε πίσω.

Τί σοῦ συνέβη, θάλασσα, καὶ παραμέρισες, καὶ σύ, Ἰορδάνη στράφηκες πίσω;

Ἐκτενής κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια.

Ἐσύ, Χριστέ, πού μέ τό πάθος σου σκοτείνιασες τὸν ἥλιο, καὶ μέ τό φῶς τῆς Ἀναστάσεώς σου χαροποίησες τὰ σύμπαντα, δέξου τὸν ἔσπερινὸ ὕμνο μας, Φιλάνθρωπε.

Τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29,29).

Ἀπόλυσις. (Σελ. 36).

